

10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100
Margaret

Deväť vecí

Bolo pekné opäť sa ocitnúť u mňa v zrubu, lenže spod dvier trčal akýsi papierik od Margaret. Prečítal som si ten odkaz a vôbec som ním nebol nadšený, tak som ho zahodil, aby ho ani čas nevedel nájsť. Posadil som sa k stolu a pozeral z obloka na jazMAR. Perom a atramentom som mal vykonať niekoľko vecí, tak som ich vybavil bleskurýchlo a bezchybne a odložil bokom, spísané zrnko-vomelónovým atramentom na tieto hárky sladko voňajúceho dreva, ktoré mi zhotovil Bill dole vo fabrike na šindle. Nato mi zišlo na um, že by som mohol zasadiť zopár kvetov pri zemiakovej soche, taký veniec do kruhu okolo toho dvojmetrového zemiaku by nevyzeral zle. Šiel

som po semienka do truhlice, kde opatrujem svoje veci a zistil som, že celý obsah je prehádzaný, tak som ešte pred výsadbou všetko dal opäť do poriadku. **M**ám deväť vecí, možno viac alebo menej: detskú loptu (nemôžem si spomenúť, od ktorého

pred deviatimi rokmi dostal od Freda, moju esej o počasi,

zopár číslic (od 1 do 24), rezervné montérky, kúsok modrého kovu, neidentifikovateľný predmet zo Zabudnutých diel, chumáč vlasov, ktoré potrebujú umyť. **S**emienka

som si nechal vonku, pretože som ich chcel zasadiť do zeme pri zemiaku. Vo svojej izbe v jaZMARE mám ešte niekoľko ďalších vecí. Je to pekná izba, neďaleko od pstružej

liahne. Vyšiel som von, zasadil semienka okolo zemiaku a opäť som si spomenul na tých, čo mali tak radi zeleninu a kde ich pochovali, pod hladinu akej rieky, alebo možno ich zjedol tiger pred dávnymi dobami, keď prekrásny tigri hlas prehovoril:

„Veľmi sa mi páčia tvoje sochy, najmä tá kvaka pri baseballovom ihrisku, ale bohužiaľ...“

Znova a znova a znova Margaret

Pol hodinu či hodinu som prechádzal sem a tam po moste, ale ani raz sa mi nepodarilo stúpiť na dosku, na ktorú Margaret za každým stane, tú dosku by nevynechala, ani keby sa všetky mosty sveta spojili, určite by na tú dosku stúpila.

Šlofik

Znezrady sa ma zmocnila veľká únava a rozhodol som sa, že si pred obedom daťm šlofika, zaliezol som do zrubu a natiahol sa na posteľ. Pozeral som sa na strop, na brvná z melónového cukru. Uprene som hľadel na letokruhy, až som vzápäť tuho zaspal. Prishnilo sa mi niekoľko sníčkov. Jeden bol o nočnej more. Udržovala rovnováhu na jablku. Potom som mal dlhý sen, ktorý bol spätnou históriou doJEDŇ a jeho bandy a všetkých tých príšerných vecí, ktoré sa udiali iba pred niekoľkými mesiacmi.

Whisky

doJED a jeho
žili v malých
s deravými strechami
Žili tam, kým nepomreli.
ich tam bolo takých
rovnako ako doJED, boli
to bol iba doJED, ktorý
Raz v noci sa dostal do
s Charleym, pri ktorej
pekla a povedal mu, že
bude radšej žiť v Zabud-
nutých dielach ako
v jazMARE. „Dočerta

banda

zavšivavených zruboch
blízko Zabudnutých diel.
Podľa môjho odhadu
dvadsať. Všetci,
darebači. Najprv
tam odišiel bývať.
veľkej roztržky
ho poslal do

s jaZMAROM," vyhlásil a postavil si zavšivavený zrub pri Zabudnutých dielach. Čas trávil tým, že kutral v zemi a páčil z rôznych ingrediencií whisky. Potom sa k nemu pridalo zopár ďalších ľudí a z času na čas, vždy po nejakej dobe, pribudol niekto nový. Mohli ste za každým uhádnuť, kto to bude. Taký človek, ktorý sa pridá k DOJEDOVEJ bande, býval nešťastný a nervózny alebo mu „svietili prsty“ a rozprával o veciach, ktorým tí dobrí ľudkovia nemohli alebo nechceli rozumieť. Bol čím ďalej, tým viac nervóznejší, hoci bez najmenej príčiny, a napokon ste sa mohli dopočuť, že sa pridá k DOJEDOVEJ bande, maká s nimi v Zabudnutých dielach a zarába si na živobytie whisky, ktorú DOJED vyrába zo zabudnutých ingrediencií.

Znova whisky

DOJED mohol mať podľa môjho odhadu okolo päťdesiatky, narodil sa a vyrastal v jaZMARE. Pamätám si, že som mu ako dečko sedával na kolenách a počúval jeho príbehy. Vedel niektoré veľmi

dobré, fakt...

naš. Potom sa zme-

sa to iba za niekoľko

ho do zúrivosti

maličkosti a vtedy

k pstružej liahni

trávil veľa času

dielach, a keď sa

vlastne robí, DOJED

a Margaret tam bola pri

nil k horšiemu. Odohralo

rokov. Privádzali

úplne

odchádzal

v jaZMARE. Začal

v Zabudnutých

Charley pýtal, čo tam

za každým povedal:

„Ale, nič. Chcem byť iba sám.“ „Ale keď tam kopeš, čo si zatiaľ našiel?“ „Ale, nič,“ klamal doJED. ●dcudzoval sa ľuďom a po čase sa

aj jeho reč stala

hľásky

trhavé, bol

strávil pri pstružej nahlas rozostmial ktorý sa premenil vo všetkých mies- a otriasal samým tým neopísateľným menlivosti, pre jeme a ktorá nám

čudnou,

prehltal

a aj pohyby začínal mať

podráždený, väčšinu noci

liahni, len niekedy sa

a ten silný rehot, na

jeho smiech, sa ozýval

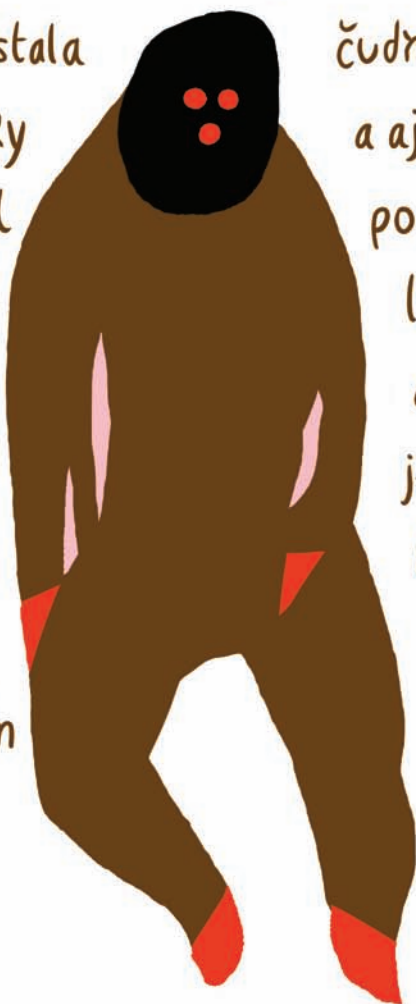
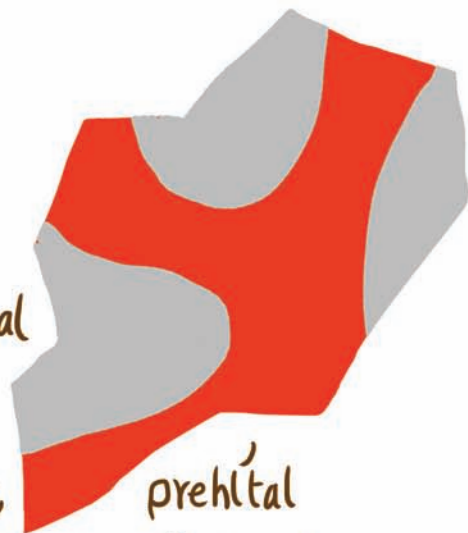
tnostiach a chodbách,

srdcom jaZMARU;

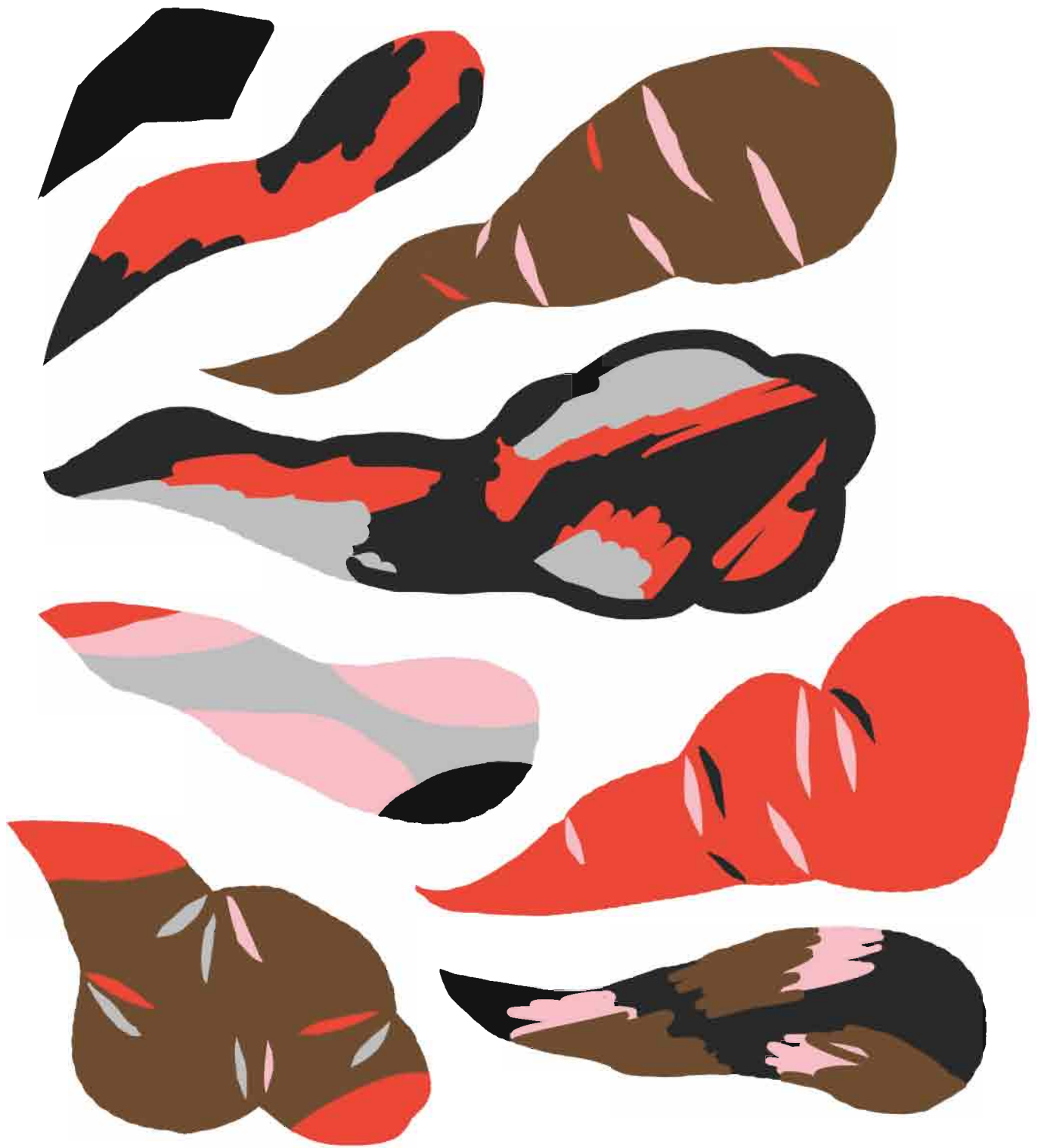
podliehaním pre-

ktorú ho tak milu-

tak robí dobre.

Veľká roztržka

K veľkej roztržke medzi doJEDOM a Charleym prišlo raz pri večeri. Fred mi akurát servíroval zemiakovú kašu, keď sa to stalo. Roztržka sa zbierala už celé týždne. doJEDOV smiech čoraz viac naberal na sile, až sa pri ňom takmer vôbec nedalo spať. doJED bol nepretržite naložený v alkohole a nikoho ani v najmenšom nepočúval, dokonca ani Charleyho nie. Nepočúval dokonca ani Charleyho. Povedal Charleymu, aby sa staral o seba. „Staraj sa o seba.“ V jedno popoludnie ho Pauline, ešte dieťa, našla ožratého vo vani,

mal

ako tam vyspevuje
sprosté odrhovačky.

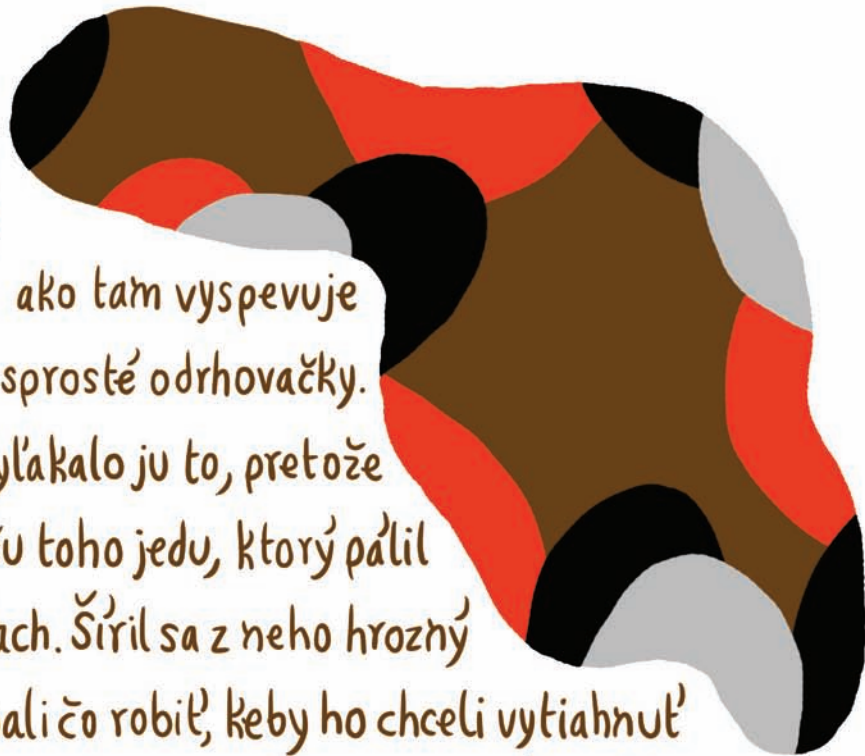
Vylákalo ju to, pretože
fľašu toho jedu, ktorý páľil

dolu v Zabudnutých dielach. Šíril sa z neho hrozný
smrad a traja chlapi by mali čo robiť, keby ho chceli vytiahnuť
z vane a uložiť do postele. „Nech sa páči, zemiaková kaša,”
povedal Fred. Ledva som si stihol набраť za plnú naberačku
kaše na tanier,

sa doJED,
ani kúska
pred ním
Charleymu
čo je blbé na tomto mieste?”

aby vsiakla zvyšnú omáčku, keď
ktorý sa doteraz nedotkol
vyprázaného kurata, čo
chladlo, obrátil k
a povedal: „Vieš,
„Nie, čo je tu

blbé, DOJED? Vyzeráš, že v poslednom čase máš na všetko recept. Sem s ním." „Tak ja vám to poviem. Toto miesto je na grcanie. Toto nie je nijaký jaZMAR. Je to iba výplod vašich fantazmagórií. Vy všetci, ako tu sedíte, ste iba banda trúďov, čo robia trúďovité veci v tomto trúďnom jaZMARE. jaZMAR – haha, nechcete ma rozosmiať. Toto miesto nie je nič iné, iba humbug. Vy by ste jaZMAR nerozoznali, ani keby vám prišiel pod nos a zahryzol sa do vás. Ja viem o jaZMARE viac ako vy všetci dohromady, napríklad tuto Charley, čo si myslí, že je niečo extra. Mám toho o jaZMARE viac v maličku ako vy všetci v hlavách. Nemáte najmensej potuchy, o čo tu ide. Ja to viem. Ja to viem. Ja to viem. Do čerta s vašim ja-

ZMAROM. Ja som toho o jaZMARE zabudol viac, než si vy všetci držíte v hlavách. Odchádzam bývať do Zabudnutých diel. Nechajte si túto prekliatu myšáciu dieru." **doJED** sa postavil, šmaril vyprázané kurča na zem a vypoťácal sa kymácačným krokom von. Za stolom zavládlo mrazivé ticho a veľmi dlho trvalo, kým sa niekto odhodlal čo len hlesnúť. **P**otom Fred povedal: „Netráp sa nad tým,

Charley. Zajtra vytriezvie a všetko sa vráti do normálnych kol'ají. Zasa sa ožral, a keď sa vyspí z tej opice, bude sekať dobrotu." „**N**ie, myslím, že tentoraz nie," povedal Charley. „Iba dúfam, že sa to moc nepokašle." **C**harleyho sa zmocnil veľký žiaľ, a my všetci sme ho zdieľali s ním, pretože doJED bol Charleyho brat. Sedeli sme tam a civeli na jedlo.

Čas

Roky sa míňali a doJED žil pri Zabudnutých dielach, zhromažďoval okolo seba bandu chlapov, ktorí boli presne ako on, verili v to, čo robí, preberali od neho jeho spôsoby, kutrali v zemi v Zabudnutých dielach a pili whisky, ktorú si páľili zo všetkého, čo tam našli. •bčas niekoho spomedzi prinútili vytriezvieť a poslali ho do mesta predáť tie zabudnuté veci, ktoré boli mimoriadne pekné a zvláštne, alebo knihy, ktoré sme používali na kúrenie, pretože v Zabudnutých dielach ich ležali milióny. Za zabudnuté veci dostali chlieb a jedlo a ktoviečoeste, tak žili, nič nerobili, iba kopali v zemi a pili. Z Margaret vyrašťla skvostná mladá žena a spolu sme chodili. Jedného dňa prišla Margaret ku mne do zrubu. Poznal som po zvuku, že je to ona, prv, než sa objavila, pretože som ju

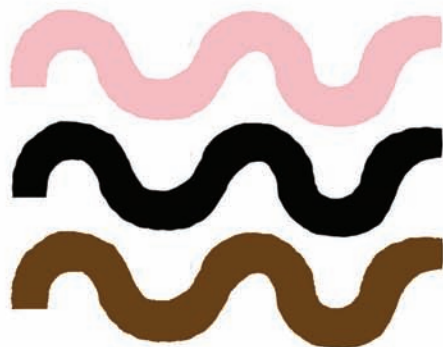

počul stúpiť na dosku, na ktorú zakaždým stúpi, a veľmi som sa potešil a žalúdok sa mi rozochvel desiatkami zvončekov. **Z**aklopala na dvere. „**N**ech sa páči, Margaret,” povedal som. **V**ošla a pobožkala ma. „Čo chceš dnes robiť?” spýtala sa. „**M**usím ísť do **JAZMARU** a pracovať na mojej soche.” „**S**tále pokračuješ na tom zvone?” povedala. „**H**ej,” odvetil som. „Postupuje to príliš pomaly. Už to trvá veľmi dlho. Budem šťastný, keď budem mať za tým. Už ma to unavuje.” „**Č**o budeš robiť potom?” spýtala sa. „**N**eviem. Chcela by si niečo robiť, srdiečko?” „**H**ej,” povedala. „Chcem ísť do **Zabudnutých diel** a trochu sa tam poobzerať.” „**Z**asa?” povedal som. „Tráviš tam naozaj veľa času.” „**J**e to zvláštne miesto,” povedala. „**S**i asi jediná žena, ktorej sa páči to miesto. **doJED** a jeho banda ostatné ženy odpudzujú.” „**M**ne sa tam páči. **doJED** je neškodný. Jediné, čo

chce, je byť stále naložený v liehu." „Dobre," povedal som.
„Nič to, zlatko. Stretneme sa potom v jaZMARE. Prídem za te-
bou, len čo odpracujem niekoľko hodín na tom zvone." „Ideš
dolu teraz?" spýtala sa. „No, musím tu ešte zariadiť zopár
maličkostí." „Môžem ti pomôcť?" povedala. „Nie, je to len
niekoľko záležitostí, ktoré musím zvládnuť sám." „Tak okej.
Uvidíme sa." „Najprv pusu," povedal som. Podišla ku mne
a silno som ju objal, pobožkal som ju na ústa a potom Margaret
so smiechom odišla.

Zvon

Po chvíli som prišiel do jaZMARU a makal na svojom zvone. Vôbec sa to nehýbalo a nakoniec som len tak sedel na stoličke a civel pred seba. **D**láto sa mi ochabnuto hompáľalo v dlani, tak som ho položil na stôl a bezmyšlienkovito zakryl handrou. **V**ošiel Fred a našiel ma sedieť a hľadiet' na zvon. Odišiel bez jediného slova. Ťažko sa v tom dal rozpoznať nejaký zvon. **N**akoniec prišla Margaret a vyslobodila ma. Mala modré šaty a vo vlasoch stuhu, niesla košík na veci, ktoré dúfala, že nájde v Zabudnutých dielach. „**A**ko sa darí?“ povedala. „**H**otovo,“ povedal som. „**N**evyzera, že by to bolo hotové,“ povedala. „**J**e to hotové,“ povedal som.

